

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 36/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetihó (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Volochom, Hollého 745/34, Senica, proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B2-4T/80/2018 zo 17. marca 2021 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/31/2021 z 23. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 49, čl. 50 ods. 5 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na uloženie trestu výlučne na základe zákona podľa čl. 7 dohovoru rozsudkom mestského súdu (predtým Okresného súdu Bratislava II) sp. zn. B2-4T/80/2018 zo 17. marca 2021 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2To/31/2021 z 23. júna 2021. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napádané rozsudky a vec vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň žiada priznať nárok na náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4T/80/2018 zo 6. júla 2020 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d)

Trestného zákona a za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v trvaní 3 rokov, ochranný dohľad na 2 roky a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2To/72/2020 zo 7. októbra 2020 tak, že zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

4. Po vrátení veci a vykonaní dokazovania rozhodol okresný súd napádaným rozsudkom sp. zn. 4T/80/2018 zo 17. marca 2021 po úprave skutkovej vety v bode 1 rozsudku tak, že sťažovateľa uznal znovu vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v trvaní 3 rokov, ochranný dohľad na 2 roky a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 2To/31/2021 z 23. júna 2021 tak, že rozsudok okresného súdu zo 17. marca 2021 zrušil vo výroku o vine v bode 1, vo výroku o treste a výroku o ochrannom opatrení a sťažovateľa uznal za vinného v bode 1 zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Krajský súd uložil sťažovateľovi súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel v trvaní 3 rokov, ochranný dohľad na 2 roky a ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

6. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu z 23. júna 2021 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2Tdo/67/2024 z 19. augusta 2025 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti uvádza, že napadnutými rozhodnutiami došlo k porušeniu koncepcie úhrnného a súhrnného trestu a k porušeniu zákazu dvojitého potrestania. Sťažovateľ napáda arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu, porušenie svojho práva na spravodlivý proces a porušenie princípu proporcionality trestu zo strany všeobecných súdov. Sťažovateľ zároveň namieta, že okresný súd rozhodoval v nezákonnom zložení a po vrátení veci krajským súdom nerešpektoval záväzný právny názor odvolacieho súdu. Súčasťou sťažnostnej argumentácie sťažovateľa je aj námietka spočívajúca v tom, že všeobecné súdy pri rozhodovaní o trestnej

zodpovednosti sťažovateľa a o treste nezohľadnili zmenu právnej úpravy trestného činu podľa § 172 Trestného zákona, ku ktorej došlo v prospech sťažovateľa, ani sa s jej aplikáciou ústavne relevantným spôsobom nevysporiadali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom napriek tomu, že v jeho trestnej veci bolo prijaté aj dovolacie rozhodnutie, sa výslovne pri označení porušovateľov základných práv a slobôd obmedzil na označenie okresného súdu a krajského súdu a ich rozhodnutí, a to aj v petite ústavnej sťažnosti. Ústavný súd v tomto kontexte pripomína § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. V zmysle citovaného ustanovenia je ústavný súd viazaný petitom návrhu a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa navrhovateľ domáha v petite svojho návrhu a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa ústavného práva. Ústavný súd nemá žiaden ústavný ani zákonný podklad na rozhodnutie o niečom inom.

10. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

11. Vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku okresného súdu sťažovateľ disponoval riadnym opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací. Odvolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k prvostupňovému rozsudku okresného súdu. Existencia odvolacieho konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom rozsudku okresného súdu.

12. Vo vzťahu k druhostupňovému rozsudku krajského súdu sťažovateľ disponoval mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním, ktoré aj využil. O dovolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť najvyšší súd ako súd dovolací. Dovolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k druhostupňovému rozsudku krajského súdu. Existencia dovolacieho konania pred najvyšším súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o druhostupňovom rozsudku krajského súdu.

13. Ústavná sťažnosť je neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

14. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu